

Lohi

Luojan lahja perhokalastajalle

Teksti ja kuvat: Miki Äikäs

Jäämeren lohi on kaunein kala mitä tiedän. Monesti kalastamme lohta tietämättä juuri mitään kohteestamme. Avaamme tässä artikkelissa hieman syvällisemmin lohen elämän kaarta, ja lohenkalastajan sielunmaisemaa.

aluan heti alussa korostaa, että en missään tapauksessa ole kala-asiantuntija, joten asiavirheitä voi tässäkin suhteessa esiintyä.

Mutta olen sitäkin innokkaampi lohestaja. Olen kalastanut lohta kauan, ja kolunnut varsinkin Norjan jokia, keskeisestä Norjasta Tenon kautta aina jäämeren rantaan saakka.

Onnistumisiakin on matkan varrella sattunut, mutta se, mistä haluaisin puhua, on lohen elämän kaari, ja sen vaikutus lohenkalastukseen.

Kuten tiedämme, lohi kutee makeaan veteen, eli meille tärkeissä tapauksissa jokiin joita kalastamme. Kutu tapahtuu myöhään syksyllä, eri joissa hieman eri aikaan olosuhteista riippuen. Kutu jää jokeen, jossa se jääpeitteen vahvistuessa on turvassa. Huonoina aikoina joessa on talvella vesi todella matalalla, ja kutu saattaa jäädä jään puristuksiin joen jäätyessä pohjia myöden. Tämä saattaa vaikuttaa tuleviin lohikesiin negatiivisesti.

Kevään koittaessa lohenpoikaset kuoriutuvat munistaan, ja aloittavat varsinkin pohjoisen joilla rankan selviytymiskamppailun. Poikasilla on monia vaaroja kuten erilaiset linnut, minikit ja tottakai ihmisen aiheuttamat taudit kuten Gyro, ja erilaiset saasteet.

Kuoriutunutta, ja jo hieman kasvanutta poikasta kutsutaan Parriksi. Nimi tulee englannin sanasta Parr, ja tässä vaiheessa poikasen ravintoon kuuluu lähes kaikki syötäväksi kelpaava. Pohjoisen joilla syötävää on niukasti, ja osa parreista ei selviä merivaellukseen saakka. Lohen jokivaihe riippuu joesta ja kalan geneeistä, mutta yleisimmin se kestää 3–5 vuotta. Kun poikainen on kasvanut siihen pisteeseen, että se halajaa merelle, se muuttuu väriykseltään hopeiseksi, ja sitä kutsutaan Smoltiksi.

SMOLTTI VAELTAA keväällä tulvien mukana mereen, ja siitä hetkestä lohi muuttuu avomerikalaksi. Smoltti on heti vuonoon mennessään ehkäpä suurimman haasteensa edessä, sekin ihmisen aiheuttama, nimittäin kalankasvatuksesta johtuvat lohitäit. Lohitai on loinen, joka elää kalankasvattamoiden lähellä, saaden ravintoa kasvatuskaloista. Ongelman ydin on siinä, vuonojen ollessa kapeita, ja lohitäiden massaesiintymisten vuoksi, että smoltti ei selviä hengissä vuonosta avomerelle täiden tappaessa sen jo vuonoon. Tästä syystä monien Norjan jokien kannat ovat romahtaneet miltei kokonaan.

KESKI-NORJASSA, Bolstadilla, joka legendaarisen Vossan alaosia, joen oma lohikanta kuoli miltei kokonaan kalankasvatuksen takia. Onneksi geenipankki oli tallessa, ja kalanistutusten ja muiden toimien avulla kanta on saatu uuteen nousuun, ja hyvään sellaiseen.

Bolstadilla smoltit pyydetään ennen mereen menoa, ja ne kuljetetaan kapean vuonoon ja kalankasvattamoiden ohi avomerelle, jossa ne voivat turvalisesti jatkaa vaellustaan syönnösalueille, ja sitten myöhemmin palata takaisin jokeen meidän iloksemme ja jatkamaan sukua. Tämä käytäntö voisi pelastaa monien muidenkin jokien kantoja, koska kalankasvatus on Norjan toiseksi suurin business öljyn jälkeen, eivätkä norjalaiset tule luopumaan siitä. Itseasiassa, Norja on aikeissa jopa tuplata lohenkasvatuksen, joten luonnonlohilla on vaikeita aikoja edessään.

Myös kassikarkulaiset huolestuttavat, koska karkulainen vaeltaa jokiin, ja sekoittaa pahasti joen lohikannan omaa geeniperimää. Joissain joissa karkulaisten määrä on huomattavan suuri.

JOKA TAPAUKSESSA, smoltti vaeltaa merelle, palatakseen takaisin jokeen yhden merivuoden jälkeen tittinä, kahden jalkana, tai kolmen tai useamman jälkeen lohena.

Lohen syönnösvaellus on pitkä, jopa viisituhatta kilometriä. Lohi tekee siis melkoisen matkan merellä. Siksi pidänkin

lohta avomerikalana, joka on jokeen tullessaan vain väliaikaisella vierailulla joessa.

Lohen ravinto merellä koostuu erilaisista äyriäisistä, pikkukalasta ja siitä mitä on tarjolla.

MERELLÄ LOHI kohtaa vaaroja, joita sille aiheuttaa lähinnä ihminen. Verkkopyynti pitäisi-kin lopettaa kokonaan, ja myös ilmaston lämpeneminen tuottaa lohelle ongelmia syönnösalueiden huventuessa ja ruuan loppuessa.

Yksi suuri ongelma luonnonlohelle on avomerellä tapahtuva rehukalanpyynti. Kalankasvattamot pyytävät samaa tavaraa kassikaloille rehuksi, jota luonnonlohen pitäisi merellä syödä. Lohelta loppuu syönnösalueiden lisäksi myös ruoka. Tilanne on yksinkertaisesti surkea.

Asiaa ei todellakaan paranna jokeen palaaville lohille rannikon läheisyydessä ongelmat, kuten ammattikalastus, hylkeet ja taas, lohitäit. Aikuinen lohi kestää täit, tiettyyn pisteeseen saakka. Olen itse saanut lohen, joka oli yltäpäältä täiden

peitossa. Täitä on aina pidetty juuri nousseen kalan merkinä, ja näin asia onkin. Mutta tässäkin tapauksessa liika on liikaa.

Lohi nousee merivaelluksen jälkeen synnyinjokeensa, ja ensimmäiset lohet nousevat sulamistulvien työntäessä makeaa

vettä mereen. Lohi saa ikään kuin impulssin lähteä liikkeelle vuonosta, ja makea vesi huokuttelee sen nousemaan jokeen.

Lohi löytää kotijokeensa hajuaistinsa avulla, mutta paluuprosentti oikeaan jokeen ei suinkaan ole sata. Luonto on korjannut asioita itseksensä niin, että jos jossain joessa, jostakin luontaisesta tai luonnottomasta syystä lohikanta hupenee, on vaeltajien seassa aina hajuaistittomia yksilöitä,

jotka tavallaan paikkaavat kantoja nousten jokiin joissa on tilaa ja näin luonto omalla tavallaan yrittää korjata tilannetta. Se, onnistuuko se, on usein ihmisen toimista riippuvainen. Joskus ihmisen toimet luonnon hyväksi saatavatkin olla loppupelissä negatiivisia.

SANON JO tässä vaiheessa, että meidän pitäisi kunnioittaa loh-
ta enemmän. Paljon enemmän.

JOESSA LOHI kohtaa ihmisen, ja siis tässä tapauksessa hassu
hattu päässään pitkää vapaa heiluttavan, itseään lohien perho-
kalastajaksi kutsuvan kaverin.

Meitä, siis lohienkalastajaksi itseään tituleeravia, on nykyään
paljon.

En ihmettele asiaa, koska lohien perhokalastus on kyllä hie-
noin kalastusmuoto mitä tiedän.

Lohenkalastajan elämänsäkaari alkaa yleensä varovaisesti
kokeillen, ja tunnenkin monta kaveria, jotka ovat olleet vannoi-
tuneita taimenen kalastajia, ja saatuaan ensimmäisen hopeisen
jäämeren lohensa, he ovat myyneet sielunsa lopullisesti lohelle.

LOHEN KÄYTÖS jokeen tullessa muuttuu monellakin tavalla,
verrattuna meriaikaan. Joessa lohi ei syö, ainakaan tietomme
mukaan. Varsinkin iso lohi on revierikalat, ja uudelle paikalle
saapuessaan lohi putsaa uutta tonttiaan.

Lohella ei joessa ole muita vihollisia kuin ihminen, joten
olen sitä mieltä, että lohi ei juurikaan ”pelkää” joessa mitään.
Se kyllä väistää tai puolustaa revieriään jos se kokee itsensä uha-
tuksi, mutta sillä ei ole vihollisia lohienkalastajaa lukuunotta-
matta. On olemassa erilaisia teorioita, ja tietämyksiä miksi lohi
ottaa pyydön. Itse uskon juuri tuohon revierikäytökseen, ja sen

aiheuttamaan ottiin. Jos lohi on varma revieristään, ja on tot-
tunut ympäristöönsä, ja muihin kaloihin, sitä on vaikea pyy-
tää. Sitä ei yksinkertaisesti kiinnosta juuri mikään. Jokin kui-
tenkin aika-ajoin laukaisee lohien puolustus- tai ärsytysmeka-
nismien, ja silloin se ottaa perhoon, tai vieheeseen.

Koska lohi on kuitenkin Luojan luoma, on niissäkin yksi-
löitä. Ison, ja näin ollen vanhemman lohien käytös voisi olla
verrattavissa meihin ihmisiin. Vanhemmiten leikkisyys kes-
kimäärin katoaa, tai ainakin vähenee, ja ihminen haluaa asioi-
den pysyvän mallillaan, ja ärsyyntyy pienemmistä asioista hel-
pommin. Monet vanhemmat ihmiset eivät jaksaa lasten leikki-
mistä, joten voisiko olla niin, että vanha herra siellä montun
pohjalla ei jaksaa tituraisten temmellystä ympärillään, ja aika
ajoin ärähtelee niille. Tai kun se hassu hattu päässään pit-
källä vavalla perhoa piiskaava kalamies syyttää Pilkkua samaan
länttiin päivästä toiseen, niin kai sitä vähemmästäkin hermo
menee, ja silloin käydään vähän näyttämässä kuka on vete-
raani tällä alueella.

Sitten on tietysti nuoremmat, jotka viihtyvät porukoissa, ja
hännystelevät vanhempia, ja vahvempia yksilöitä. Ja tietty tytöt
kiinnostaa poikia, ikään katsomatta.

TULEE MIELEENI tästä hyvä vitsi, joka voisi olla verrattavissa
lohihommiin: Neljä miestä saunoi saareissa – parikymppinen,
kolmikymppinen, nelikymppinen ja viisikymppinen. Saunan

päälle he istuivat terassilla, ja parinsadan metrin päässä toises-
sa saareissa oli tyttöjä saunan päälle uimassa ilkosillaan. Tytöt
huutelivat, että tulkaa tänne. Parikymppinen kolli sanoi, että
uida sinne. Kolmikymppinen sanoi, että mennään veneellä.
Nelikymppinen siiheen, että tulkoon likat tänne. Viisikym-
ppinen istui tuolilla juoden olutta ja sanoi: ”Mitä suotta, näh-
dään me ne täältäkin.”

ISO LOHI makaa yleensä pohjan tuntumassa, ja omien vajavais-
ten kokemuksiini mukaan, isot lohet ottavat monesti upposii-
moilla tarjottuun perhoon. En osaa sanoa mistä tämä johtuu,
mutta jotenkin tuntuu siltä, että isompi lohi on laiska, mut-
ta kun pyytö menee riittävän lähelle sitä, se reagoi, vaikkei se
olisikaan ”aktiivinen”.

Perhon koolla ei juuri ole merkitystä, joskus kelpaa iso, jos-
kus pieni, monesti siltä väliltä. Iso lohi kyllä tullessaan jokeen
monesti nappaa värikkääseen perhoon, mutta kauden edetessä,
ja lohien tottuessa ympäristöönsä, ja fyysikaalisten muutosten
tapahtuessa lähinnä sen silmissä, se kelpuuttaa monesti mität-
tömänkin perhon. Omat suuremmat loheni olen saanut isoilla
perhoilla, joissa on ollut kosolti väriä, mutta esimerkiksi Luuk-
kosen Sakun iso kala Tenosta tuli kohtuullisen hillityllä Sar-
vijaakolla. Kalahan oli ollut jo joessa jonkin aikaa.

Asia jota olen myös pohtinut on ison lohien paikka. Tottakai,
jopa kiistattomasti iso lohi valtaa aina parhaan paikan, mutta
jotenkin voisin kuvitella, että oikeasti iso kala haluaa olla rau-

hasa. Monesti ison lohien löytäminen paikasta, jossa sillä on tilaa
olla, ja se voi hallita aluettaan helposti.

Mielestäni ison lohien paikka on sellainen, jossa on veden
syvyys on riittävä, siis syvä, ja virtaus rauhallinen, mutta jossa
vesi vaihtuu hyvin tuoden riittävästi happea mukanaan.

Tässäkin avomerikalan ominaisuudet tulevat esiin. Luonto
on suonut isoille lohille kyvyn selviytyä jatkaakseen sukuaan,
ja se kyky pitää sisällään juuri sen välinpitämättömyyden, joka
meitä lohienkalastajia suunnattomasti harmittaa. Haluan koros-
taa, että nämä höpinät ovat kuitenkin vain teorioita, joita olen
itsekseni mietiskellyt.

Katkaravulla kalastettaessa ravun muoto ja haju ovat var-
masti laukaiseva tekijä, joka juontune meriajasta. Matokalas-
tus on tehokasta, mutta en tiedä mihin se perustuu, hajuun
vai mihin, mutta huomattavaa näissä kalastusmuodoissa on
se, että pyydöt kulkevat aivan pohjan tuntumassa.

LOHENKALASTUS, ja lohi ylipäättään, on varmasti yksi eniten
mielipide-eroja omaava kalastusmuoto ja tässä lajissa, jos mis-
sä, kateus nostaa päätään. On aivan käsittämätöntä, kuinka lo-
hi repii ihmisiä, ja jopa kansakuntia erilleen.

Hyvä esimerkki tästä on Teno. Tenolla olisi älytön potenti-
aali tulla lohimatkailun mekaksi, mutta asenteet jokivarressa
estävät sen tapahtumisen.

Olen seurannut Norjan uutisia säännöllisesti, ja mikäli olen
tajunnut oikein, norjalaiset eivät todellakaan ole mielissään

Tenon nykyisestä kalastussäännöstä. Eikä ihme, mikäli katsoo asiaa tilastojen valossa. Tenosta 85 prosenttia pyydetään Suomen puolelta. Ja mikäli käy Norjan rannassa Ala-Könkään seudulla juhannuksen aikaan, voi vain ihmetellä kuinka paljon Suomen puolella on väkeä.

Tämä on varmasti sama kuin kuisin vastatuuleen lumipyryssä, mutta jotenkin toivoisin, että me suomalaiset ottaisimme itseämme niskasta kiinni, ja heräisimme vuoteen 2015.

Toki urheilukalastaja niin varmasti tekeekin, mutta samaa soisi kyllä paikallisiltakin. Ainainen vetoaminen alkuperäis-oikeuksiin alkaa olemaan jo hieman kulunut juttu. Ymmärän kyllä, että Tenosta vuosisatoja pyydetty kalaa kotitarpeisiin, mutta se yletön lahtaaminen ei kyllä ole mistään kotoisin.

Olisin kyllä äärimmäisen hyvilläni, mikäli Tenon sääntö uudistuisi, ja jokivarressa alettaisiin puhaltamaan samaan hiiheen lohen puolesta. Esimerkiksi alkukauden kalastusta pitäisi rajoittaa reilusti, sillä Jies- ja Karasjoen isot lohet ovat huolestuttavan vähissä. Ja juuri nämä geenikalat nousevat alkukaudesta, jolloin verkkopyynti on joella voimakasta. Ja tämä on muuten tieto, ei veikkaus. Lupia pitäisi rajoittaa, ja muitakin toimia kalastuksen järjeistämiseksi olisi hyvä tulla. Kuitenkin tietysti niin, että kalastus olisi miellyttävää.

Myös meillä ”urheilukalastajilla” olisi parantamisen varaa. Itse paikalla olleena, se titin lahtaus ja pakkaseen lyönti, on sitten aivan v...n älytöntä touhua, jota minä en ymmärrä sitten yhtään. Myös Tenon sivujokien kalastus on liian kovan paineen alla.

No, palataanpa lohenkalastajaan. Tyypillinen lohenkalastaja on itsetietoinen, ja saatuaan muutaman kalan, tietämyksen määrä yleensä kasvaa infernaalisiin mittasuhteisiin. Onneksi tämä vaihe on yleensä lyhyt, ja Siperian opettaessa lohenkalastaja palaakin ruotuun muutaman vuoden uhkumisen jälkeen.

Lohenkalastaja on yleensä hyvin perillä trendeistä, ja yleensä sijoittaa paljon rahaa välineisiin. Jostain syystä tuolla Norjan joilla turistin erottaa heti paikallisesta. Turistilla on viimeisimmät vehkeet, hienot vavat ja kelat, viimeisen päälle muodikkaat nanohypersuperprimaloft- takit ynnä muut systeemit.

Heitto kulkee hienosti, vavat ovat maasturin väkräkissä, ja siimoja on mukana tuhat erilaista, puhumattakaan talven pitkinä iltoina sidotuista viidestä tuhannesta perhosta. Turisti on tosissaan lohen perässä.

SITTEN ON PAIKALLINEN. Yleensä paikallisen erottaa selvästi ”ei niin muodikkaista” vehkeistä, ja harvatahtisemmasta kalastuksesta. Paikallinen yleensä tietää mistä pyytää, ja koska. Turisti luulee tietävänsä, mutta monesti luulo ei ole tiedon väärti. Paikallista sapettaa turistin parkeeraaminen samalle poolille koko luvaksi, ja usein paikallinen kääntyykin pois nähdessään muotitietoisien turistilauman poolilla.

LUKEUDUN ITSEKIN turistiryhmään. Jotenkin vuosien varrella olen oppinut välttämään pahimpia turistipooloja, ja hakemaan rauhallisempia paikkoja. Pidän kyllä seurasta, ja on mu-

kava jutella poolilla, ja vaihtaa miepiteitä kalastuksesta, mutta en todellakaan pidä isoista ringeistä. Yleensä noissa ringeissä on ”johtajia”, joita muut pitävät jollain jalustalla. Sitten nämä johtajat tahtomattaan, tai tahtoen manipuloivat kanssakalastajat samaan muottiin kanssaan.

ME LOHENKALASTAJAT syydämme rahaa välineisiin järjettömät summat versus siihen paljonko saamme niillä kalaa. Vapojä pitää olla vaikka minkälaisia, kelojen pitäisi olla viimeisintä huutoa, jarrujen tehokkaita kuin formuloissa, niissä ei saisi olla välystä ja mitä kaikkea. Miten on kuitenkin mahdollista, että jo 1800-luvun puolella saatiin perholla valtavia kaloja silloisilla välineillä. Ei niissä ollut Hi-Tech-luokan ominaisuuksia. Ehkäpä meidän pitäisi sijoittaa rahamme kalastukseen, jotta voisimme edes joskus oppia miten lohia saadaan.

KUTEN AIEMMIN sanoin, lohi on joessa aikuisena vain vierailulla. Tämän vierailun aikana me perhokalastajat yritämme kaikin konstein saada lohen ottamaan sitomamme perhon. Ja sitten kun se hetki koittaa, kaikki se työ minkä lohen eteen on tehnyt, tuntuu mitättömältä.

Kun hopeinen, vastanoussut lohi makaa voitettuna kivikolla, tunne on sanoinkuvaamaton. Kaikista tunteista voimakkain on varmasti ennätyskalan saaminen. Varsinkin ensimmäisen lohiluokan kalan muistaa lopun elämänsä.

VIIME KESÄNÄ kalastelin yksin erästä poolia. Päivä oli kirkas, ja yritin hakeutua pienen puskan suojaan avoimella rannalla. Istuin kierroksen jälkeen hiljaa katsellen jokea, kun kuulin kivikolta puhetta. Katsoin ylävirtaan, ja näin vanhemman miehen ja naisen kävelevän kohti poolia. Mies oli tulossa kalaan samalle poolille, ja huomattessaan minut puskan juurella hän tervehti kohteliaasti norjaksi, ja toivotti minut kernaasti yrittämään kalaa.

Kiitin ja sanoin, että heidän muutaman keirroksen ja häivyn kämpille. Otin vavan ja painelin rantaan. Mies makaili kivikolla vaimonsa kanssa, ja kun menin hänen ohitsean aloituskohtaan, mies pomppasi ylös ja pysäytti minut.

”Du ha en Bogdan snelle” mies huikkasi. ”Er det model 300?” hän jatkoi.

”Nej, det er 400” vastasin.

”Jeg ha en 300” mies sanoi.

”Snakke du enkelska?” kysyin mieheltä.

”Sure” mies sanoi ja käveli viereeni.

Hetken tutustumisen jälkeen selvisi, että pariskunta oli Hollannista kotoisin, ja asui kesät Norjassa. Juttelimme pitkään, ja selvisi, että Marc ja Sonia, olivat kalastaneet lohta ympäri maailmaa, ja tarkemmin puhuttuamme sain tietää, että tämä mies oli kalastanut paikkoja, joista minä saatoin nähdä merkkiä unia.

Marc oli hyväkuntoinen herrasmies, vaikka ikääkin oli kertynyt jo 65 vuotta. Hän oli kalastanut Atlantin lohta koko ikänsä, ja kertoi tehneensä kaiken elämässään lohenkalastuksen ehdoilla. Hän oli kalastanut Altaa, Årøya, Vossoa, ja sellaisia jokia, joihin vain harvoilla on mahdollisuus.

Juttelimme kolme tuntia kivikolla, ja Marc kutsui minut kylään talolleen jokivarressa. Hän oli onnistunut ostamaan palan maata, ja rakentanut mukavan talon siihen. Kerroimme

avoimesti kokemuksistamme, ja Marc halusi, että kalastaisimme illan yhdessä hänen lempipaikoillaan.

Lähdin kämpille, mutta ajattelin kopaista erään minua askarruttaneen poolin, jota en ollut aiemmin kalastanut. Ajoin auton parkkiin, otin vavan ja yhden perhon mukaan. Green Highlanderin putkeen sidottuna. Kävelin kivikkoa poolille, ja mitä lähemmäs pääsin, sitä enemmän alkoi jännittämään.

Pooli oli hieno, klassinen virranalusta, joka liukui pieneen suvantoon. Tällainen paikka ei säilö kalaa, mutta jos olisi kulkevia kaloja, ne varmasti ottaisivat tästä, joten muutama kierros olisi paikallaan. Heitin ensimmäisen rundin, ja paikka tuntui hyvältä. Lopetin ajoissa, ja menin kivikolle istumaan. Istuin tovin, ja ajattelin kokeilla uudestaan. Pääsin aloituskohdasta muutaman metrin alas, kun siimassa tuntui tuttu tukistus. Lohi. Kala veti siimaa kelalta, ja ajattelin, että tämä voisi olla kookaskin. Kipitin perässä pysyäkseen kalan sivulla sen vetäessä virran alle suvantoon. Lohi puutui nopeasti, ja koska ranta oli mukavan viettävä, oli lohi helppo vetää rantaan. Jes! Koukku oli nätisti saksissa, ja sen sai helposti irti. Mittasin kalan, ja päästin sen takaisin jokeen. Metrin kala, ja kirkas naaras. Onneksi minulla puhelin mukana, joten sain napattua muutaman kuvan lohesta. Olen muuten saanut tuolla samaisella GHR:lla monta kalaa.

ILLALLA AJOIN Marcin luo, ja hän ilmoitti tomerasti olevansa Ghillieni tämän illan. Kalastelimme monilla pooleilla, ja hän kertoi metrilleen missä lohet olisivat. Oli hieno kalastaa miehen kanssa, joka silmin nähden nautti joka hetkestä täysin siemauksin. Marc on vanhan liiton mies, joka heitti kuusitoista jalkaisella Hardylla, ja käytti Perfectin kelaa, ja koko siimaa, ja trendistä poiketen pukeutui neopreeni-kahlureihin. Tulimme hyvin toimeen, ja Marc toivottikin minut tervetulleeksi luokseen aina kun olen joella.

YKSI KIISTAA aiheuttava asia on edelleen pyydä ja päästä- kalastus. Meidän lohenkalastajien kannattaa varautua siihen, että C&R tulee monellakin joella säännöksi. Itse näen asian hyvänä. Otan mielelläni ruokakalan, mutta minulle riittää nykyään yksi.

Viime kesä oli minulle huono. Joella, jolla olen kalastanut parikymmentä vuotta, kausi oli edellisen tapaan heikko. Sain kuitenkin jokusen lohiluokan kalan, ja olisin voinut ottaa ylös yhden, mutta päästin senkin pois. Toivoin mielessäni saavani yhden hieman pienemmän kotiin vietäväksi, mutta en saanut.

Silti loppujen lopuksi olin tyytyväinen kalastukseen, sillä monella ystävälläni ei mennyt noinkaan hyvin.

LOHESTUKSEN OPPIMINEN on ainakin minulle ollut pitkä, ja vaativa tie. Olen onnistunut kohtalaisesti, mutta opettelu jatkuu edelleen, ja toivonkin voivani lohestaa vielä pitkään.

Näkisin kernaasti esimerkiksi Tenon muodostuvan paikaksi, jossa perhokalastusta voitaisiin lisätä, ja mahdollisesti alkaa kalastamaan perholla veneestä heittäen. Muutaman keran Altaa kalastaneena, voin sanoa, että veneestä heittäminen on mukavaa, helppoa ja ennenkaikkea tuloksellista kalastusta.

